

Ђорђе РАДУЛОВИЋ

ДОВОЂЕЊЕ ВОДЕ У ХЕРЦЕГ НОВИ СА ВОДОСТАНА ПЛАТ

По доласку на чело Општине¹, једна од важних или најважнија преокупација била ми је рјешавање проблема снабдијевања општине Херцег Нови довољним количинама воде. То је и до тада био велики и наглашени проблем општинских размјера. Било је више покушаја у циљу проналажења рјешења:

- предузимани су водоистражни радови у оквиру општине,
- општина се укључила у заједничку акцију приморских градова преко предузећа Регионални водовод с циљем довођења воде у све те градове и
- разматране су могућности довођења воде са изворишта Љута у Конавлима.

Но ништа, осим радова на изворишту Опачица, гдје је достигнут највећи могући капацитет коришћености, није давало резултате. Некада помињана идеја довођења воде са водостана Плат, за што је 1974. године добијена сагласност тадашњег руководства ХЕ Требишњица, нема реалну подлогу и Регионални водовод је није узимао у разматрање.

На крају је та идеја актуелизована. Како свака криза, па и ова, која се испољавала у великом недостатку воде и знатним рестрикцијама у водоснабдјевању, тражи излаз и рјешење, коначно смо успјели афирмисати и промовисати иницијативу да се иде на довођење воде са водостана Плат, јер без довољног водоснабдјевања не би било могуће остварити даљи привредни и укупни развој наше општине. Штавише, био би доведен у питање развој туризма и дјелатности везане на њега.

Са овим концептом упознати су Савјет радне организације Регионални водовод, чији сам по функцији био члан и сви најодговорнији фактори и функционери у Републици. Од њих смо добили сагласност.

Прије уласка у подухват предложили смо свим општинама да, ако за то имају услова, заједно идемо у ову акцију. Пошто није дошло до сагласности других, наша општина се организује и предузима оперативне

---

¹ Аутор је био предсједник општине Херцег Нови од 1978. до 1982. године.

мјере око реализације плана и рјешавања овог нашег животног проблема.

Зато се доноси одлука о расписивању референдума о самодоприносу којим би се обезбједила средства за изградњу водовода од Плата до Херцег Новог, а на којем је требало да учествују сви запослени, све радне организације и установе у општини. То је био један од основних предуслова да се обезбједе: финансирање инвестиције и реализација пројекта.

Након тога ушли смо у свеобухватну интензивну акцију, у коју су били укључени, поред Скупштине општине и њеног Извршног одбора (чији је предсједник до новембра 1979. године био Душко Сеферовић, а после њега до краја мандата Томо Чепрнић), Општински комитет СК (чији је секретар био Ивица Фернетић), Конференција ССРН (чији је предсједник био Ђуро Цицовић), и предсједништво Синдиката Општине (чији је предсједник био Милован Мишо Радановић). Почине континуирана ефикасна активност, у којој су били мобилисани сви друштвени фактори, са циљем да својим дјеловањем и образложењем утичу да се учесници референдума позитивно изјасне о референдумском питању. У децембру 1978. предложено рјешење било је масовно прихваћено од бирачког тијела, чиме је обезбјеђен највећи дио потребних средстава.

Међутим, док се одвијала ова изузетна акција, отворио се нови проблем. Наиме, донијет је закон у БиХ по коме надлежност над водама припада органима Републике БиХ, што је значило да водопривредна сагласност добијена 1974. године од руководства ХЕ Требишњица - Требиње нема правну снагу. Тако се појавио нови задатак - обезбјеђивање водопривредне сагласности Републике БиХ.

Ангажовање на добијању водопривредне сагласности од РИВ БиХ

У циљу успостављања комуникација са Извршним вијећем БиХ заказује се састанак у Сарајеву, за 11. април 1979. године, код тадашњег потпредсједника Републичког извршног вијећа, Салка Оруча. Пет дана прије састанка налазим се у Сарајеву, као гост тог града, на прослави Дана ослобођења - 6. априла. Тој прослави присуствују и представници руководства Републике БиХ, међу њима и потпредсједник Републичког извршног вијећа, Салко Оруч. Упознајем се са њим, помињем му састанак који треба да се одржи 11. априла и укратко му предочавам наш проблем, односно потребу за добијањем водопривредне сагласности од Републике БиХ. Међутим, Оруч ме без околишења пита како можемо тражити водопривредну сагласност БиХ кад су наша предсједништва – Предсједништво Републике Црне Горе и Предсједништво Централног комитета Црне Горе донијели одлуку да блокирају изградњу система хидроцентрала Бук Бијела, у који је већ

до тада БИХ уложила значајна средства.

Одговарам да ми, као Општина Херцег Нови, са том одлуком немамо ништа, да хоћемо да доведемо воду јер нам је то животно питање, да имамо изванредне односе са градом побратимом Сарајевом, да са Требињем, нашом сусједном општином имамо такође развијене и привредне и културне и људске односе, да нам је жао што моментално постоје неспоразуми око система Бук Бијела, да је наша жеља да се све ријеш и да вјерујем да ће се постићи споразум. Међутим, Оруч даље наставља, и каже да, и кад бисмо добили сагласност БиХ, што је врло тешко очекивати, имали бисмо проблеме са Дубровником. (у Плату, који се налази у дубровачкој општини, налазе се турбине хидроелектране, а акумулација воде Билећког језера је у Херцеговини – БиХ, због чега је постојао проблем око подјеле дохотка између општина Требиње и Дубровник, што се одражавало и на односе република) .Одговарам да очекујем да ћемо са Дубровчанима и њиховом Општином, са којом имамо коректне односе, постићи договор.

Значи, предстоји састанак у Сарајеву 11. априла. Подстакнут разговором са Оручем, одлучујем да позовем потпредсједника Републичког извршног вијећа Црне Горе Мику Станојевића да му предложим и замолим га, да он, као потпредсједник РИВ-а, буде са мном на заказаном састанку. Мика Станојевић је дошао у Сарајево. Налазимо се, по договору, у хотелу “Европа“ и полазимо на састанак код Оруча.

За све ово вријеме, од како се сазнало да морамо добити водопривредну сагласност од Републичког извршног вијећа БиХ, у контакту сам са руководством Електропривреде БиХ – члановима Управног одбора: инжењером електротехнике др Јовом Мандићем, Наском Волићем (који је 1974. године у ХЕ Требишњица био директор) и Матом Бајићем.

У Сарајево допутујем 10. априла. Са поменутима се састајем у Морића хану на Башчаршији и договоримо се да њих тројица, у току сутрашњег пријеподнева, оду код Оруча ради текућих питања и функционисања система Електропривреде и да му узгред помену да су срели предсједника општине Херцег Нови, који долази ради добијања водопривредне сагласности и да количина од 600 литара у секунди, која је Херцег Новом потребна, не представља никакав проблем са гледишта производње струје у Плату и да не може битно утицати на њено смањење.

И све буде како смо се договорили.

Састанак 11. априла 1979. у РИВ БиХ код потпредсједника Салка Оруча

У 13 часова почиње састанак код потпредсједника Оруча, коме присуствује и министар водопривреде и пољопривреде Кемал Халиловић.

С друге стране смо Мика Станојевић, потпредсједник РИВ ЦГ и ја - предсједник општине Херцег Нови.

Након доста деликатног разговора Оруч саопштава да у том моменту он може предложити да Општина Херцег Нови потребне количине воде тражи од Општине Дубровник. Ако овај предлог Дубровник одобри, Републичко извршно вијеће Црне Горе треба да поднесе захтјев Републичком извршном вијећу Босне и Херцеговине, које ће то потврдити и прихватити.

Посебно је наглашено да свако обраћање за воду треба да подноси Република Црна Гора, односно њено Републичко извршно вијеће, а не Општина Херцег Нови.

Закључено је још, ако дубровачка Општина не да сагласност да од својих права одвоји за Херцег Нови 600 л/с, треба обавјестити РИВ БиХ.

Састанак је завршен коректно, али без обећања да ће БиХ директно одобрити водопривредну сагласност за Херцег Нови.

Мика Станојевић се враћа у Титоград, а ја из Сарајева за Херцег Нови крећем сутрадан, 12. априла, и на путу свраћам у Дубровник код предсједника општине Ивице Ваљала, са којим сам се добро познавао и имао одличне односе.

Испричам му разговор са састанка у Извршном вијећу БИХ код Оруча и предложим да Дубровник одбије Оручов предлог.

Овај предлог сам изнио Ваљалу зато што сам вјеровало да ћемо ипак изборити сагласност од БиХ да нам директно одобри тражених 600л/с воде. Предсједнику Ваљалу сам образложио да је, са нашег становишта, боље имати једног фактора изнад себе него два.

Ваљало је прихватио предлог и договорили смо се да организујемо заједнички састанак руководства Дубровника и Херцег Новог 17. априла у Дубровнику.

Земљотрес 15. априла 1979. године

Међутим, три дана након овог нашег договора, 15. априла, нашу општину и цијело Црногорско приморје задесио је катастрофални земљотрес. Земља се отворила и почела да ослобађа огромну енергију која руши, ломи, потапа. Море гута дјелове обале, на њој куће, пристаништа, цесте, производне хале, дизалице, складишта, магацине.

Од Зеленике до Каменара куће су се уз обалу просуле. На многим

дијеловима гдје је било копно, дошло је море, из мора као да израстају чемпреси, бродоградилште на сувом не постоји, по загорским селима разарања су такође катастрофална.

Сада су Општина, сви њени органи, радне организације, установе, мјесне заједнице у стању пуне мобилизације. Предузима се све што се предузети може. Формирају се и активирају штабови и слично. Координира се активност са републичким органима. Цијела Општина је на ногама. Настаје ванредно стање и одлазак у Дубровник, у тим околностима, никоме не пада на памет.

Долазак дубровачког руководства - обиљазак општине и састанак

Тога 17. априла, цијело дубровачко руководство, на челу са предсједником општине Ивицом Ваљалом и секретаром Комитета Огњеном Крстуловићем, долази да обиђе комшијску страдалу општину, да изрази своју солидарност и пружи нам помоћ колика се у тим условима могла дати. Након што смо обишли општину, предлажемо да се вратимо у канцеларију и одржимо састанак.

Прихваћен је предлог да се не узима дио воде од укупног права на количине дате својевремено Дубровнику, од којег даље треба тражити урбанистичке услове за изградњу водовода од водостана Плат до границе Хрватске са Црном Гором и све сагласности из надлежности њихове Општине, потребне за добијање грађевинске дозволе: сагласност Завода за заштиту споменика културе и природе Дубровник, електроенергетска сагласност и друге.

Такође, потребна документација је захтијевала и добијање водопривредне сагласности и од републичког Секретаријата за водопривреду СР Хрватске, на дијелу трасе кроз СР Хрватску. Уз пуно слагање, састанак је завршен у доброј атмосфери. Када је дошло вријеме да се наведене сагласности и услови издају комуналном предузећу Водовод и канализација као инвеститору, све је изведено врло ажурно, брзо и коректно. Водовод је све захтјеве, уз потребну документацију, одмах доставио надлежним органима у Општини Дубровник и Републици Хрватској и ангажовао се око њиховог обезбјеђивања и сређивања.

Настављање акције за добијање водопривредне сагласности

Уз све интензивне активности и рјешавање свакодневних обавеза и проблема, настављена је акција за добијање водопривредне сагласности.

У том смислу дјелује се:

1. према органима Републике Црне Горе и
2. према органима Републике БиХ.

Поред честих одлазака у Титоград поводом свакојаких проблема везаних за стање послје земљотреса, у Извршно вијеће идем и, посебно, ради рјешавања проблематике која се односи на водоснабдјевање. Више пута урирам и договарам се, прије свега, о тексту захтјева који треба упутити РИВ-у БиХ и учествујем у његовом састављању. Проводим доста времена са министром водопривреде. Процедура доношења и усаглашавања захтјевала је да предложени текст прво иде на Комисију за економску политику. Након усвајања прослеђује га РИВ-у, и он га затим уврштава у дневни ред, разматра и, послје усвајања, шаље РИВ-у БиХ.

У исто вријеме одвија се ангажовање на успостављању контаката са људима у БиХ, односно Сарајеву, који би могли допринијети и подупријети доношење за нас повољне одлуке. За све ово вријеме, одржавајући везе са руководиоцем ЕП БиХ Јовом Мандићем, а преко њега и Наском Волићем и Матом Бајићем, стално ширим круг људи са којима разговарам. Контактiram и са Марком Ђеранићем (касније је био предсједник РИВ БиХ).

Посебно помињем повезаност са Антом Сучићем, тада предсједником града Сарајева, некада директором ЖТП Сарајево (који је касније био предсједник Извршног комитета Зимских олимпијских игара 1984. године).

У то вријеме, замолим Вељка Милатовића, пред његов одлазак у Сарајево, да разговара са својим колегом по функцији, предсједником Предсједништва БиХ Раифом Диздаревићем о давању водопривредне сагласности Општини Херцег Нови, што је предсједник Милатовић и учинио.

Приликом обиласка земљотресом страдалог подручја од стране свих предсједника Републичких извршних вијећа из тадашње државе Југославије, о овом питању сам разговарао и са Миланком Реновицом, тадашњим предсједником Извршног вијећа БиХ и касније потписником водопривредне сагласности за Херцег Нови. Но како је одмицало вријеме, а РИВ ЦГ због оптерећености – сложене процедуре и мноштва задатака око земљотреса, није још успјело да сачини и усвоји текст захтјева који је требало да пошаље у БиХ, одлучим да у име Општине Херцег Нови, напишем захтјев за водопривредну сагласност и пошаљем га РИВ БиХ, не очекујући ни са каквом сигурношћу да ли ће га оно узети у обзир.

У тексту поред осталог напишем да је са захтјевом, који шаљем као

предсједник општине, потпуно сагласан предсједник РИВ ЦГ Момчило Цемовић, чије вијеће, због преоптерећености проблемима изазваних земљотресом, није стигло да пошаље захтјев. Наравно, претходно разговарам телефоном са Момчилом Цемовићем и добијем његову безрезервну сагласност.

Неколико дана прије заказане сједнице РИВ ЦГ, на којој је требало да се размотри и усвоји текст захтјева, и након тога упути РИВ БиХ, обавјештавају ме телефоном из Општине у Крањ, гдје сам се тада службено налазио, да су јавили из Извршног вијећа БиХ да је по захтјеву који сам у име Општине написао, донијето рјешење којим се даје водопривредна сагласност општини Херцег Нови за добијање 600 л/с воде - потписано од предсједника РИВ БиХ Миленка Реновице - и да су га послали поштом. Након што је Министар Кемал Халиловић потврдио је да је рјешење донесено и послато за Херцег Нови, назовем РИВ ЦГ и саопштим им да захтјев за добијање воде од БиХ могу скинути са дневног реда Републичког извршног вијећа.

Но овим се не завршава прича о количинама које може да користи наша општина.

Тешкоће настале укључивањем руководства Регионалног водовода

Наиме, радна организација Регионални водовод, односно њено руководство, тек што је Херцег Нови добио сагласност за 600л/с, предлаже да се једна половина количине воде - 300л/с од 600л/с, које је Херцег Нови добио, одвоји за остале општине Црногорског приморја јер, како су истицали, количина од 600л/с Херцег Новом није потребна.

У том смислу, организује се прво састанак у Општини Херцег Нови, на који долазе министар водопривреде и руководиоци Регионалног водовода. Други пут, заказује се састанак у Тивту, гдје присуствују министар водопривреде, руководство Регионалног водовода, предсједници свих приморских општина и предсједник Скупштине СРЦГ Раде Брајовић. Тема је везана за давање 300 л/с воде осталим општинама Приморја.

Моја аргументација у одбрану водопривредне сагласности за Херцег Нови јесте да добијена водопривредна сагласност од БиХ не дозвољава (што је изричито наглашено) да се водом снабдјева подручје изван општине и да то не би рјешило проблем снабдјевања водом осталих општина, већ да би умањило и одложило радикално рјешавање водоснабдјевања читавог приморја.

У међувремену се покреће притисак и преко штампе да Херцег Новом није стало ни важно што остали остају „жедни“, да Херцег Новом не треба толико воде, да се локалистички понаша и слично. У овом временском интервалу одлазим код Вељка Милатовића, предсједника Предсједништва Црне Горе, након чега престају сви притисци.

Извођач радова на довођењу воде са водостана Плат

Извођач радова на довођењу воде са водостана Плат била је фирма „Унион инвест“ из Сарајева, која је за само нешто више од годину дана квалитетно извела све радове, уградила водоводне цијеви (које је произвело предузеће из Урошевца са Косова) и изградила филтер станицу, лоцирану у Мојдежу, на надморској висини од 170 метара. Док је трајала градња, сваких петнаест дана одржавани су заједнички састанци представника извођача радова „Унион инвест“ и носиоца инвестиције, Комуналног предузећа – у чијем саставу је био ООУР Водовод и канализација.

Праћена је динамика радова и на основу стања на траси предузимане су потребне мјере на отклањању сметњи да се оствари планирана динамика. На примјер, када се каснило са испорукама водоводних цијеви које производи фабрика из Урошевца, о кашњењу обавјештавам Омера Ћипу, бившег предсједника побратимске општине Призрен, а тада члана Покрајинског извршног вијећа Косова. Кроз три дана Омер Ћипа саопштава да је одмах након мог позива, организовао у Урошевцу састанак руководства предузећа за производњу цијеви и Општинског комитета Савеза комуниста и да је закључено да ће цијеви бити приоритетно произведене и испоручене на трасу. Тако је и било. Све цијеви су биле испоручене до Нове године.

Затим, када је представницима „Унион инвест“ била потребна фина земља за постављање подлоге испод цијеви, позивам предсједника општине Дубровник Ивицу Ваљала и питам има ли изгледа да искористимо земљу са Конавоског поља, што би вјероватно одговарало и предузећу „Агрум“, у чијем је то власништву, јер би површина била изравнана. Ваљало предузима акцију након чега „Унион инвест“ равна брегове и осигурава подлогу за дио цијеви на траси.

Лоцирање и изградња филтер станице

Испоставило се да је посебно битно одредити локацију за изградњу филтер станице. Наиме, по пројекту, филтер станица је првобитно била лоцирана на Дебелом бријегу, у мјесту Нагуманац, које је припадало општини Дубровник. Током трајања радова на довођењу воде више пута сам инсистирао да инжењери нађу мјесто за локацију филтер станице у нашој општини.

Ти разговори су вођени са инжењером Бранком Лучићем, који је први пројекат водовода, и са инжењерима из „Унион инвест“. Сјећам се само имена Сејо и Шемсо, врло угодних, стручних и вриједних људи, који су скоро стално долазили у име „Унион инвест“ на наше редовне, већ поменуто састанке. Ријеђе, али периодично долазио је и директор фирме Анте Ненадић.

Кад су радови већ доста одмакли, инжењер Бранко Лучић и инжењери из „Унион инвеста“ долазе са готовим предлогом за локацију филтер станице на простору наше општине, у Мојдежу. Ту је и изграђена, на надморској висини са које вода слободним падом може снабдјевати висинске зоне.

Мотив за дислоцирање било је једноставније управљање системом водовода и избјегавање компликација око формирања, како се то тада звало, Основне организације удруженог рада (ООУР) и евентуалног одређивања посебних норми за функционисање филтер станице од стране друге општине и слично. На катастрофалне и жалосне догађаје који су услиједили касније, деведесетих година, тада нико није помишљао.

Траса водовода

Још једно питање које је повољно ријешено, била је траса којом је водовод постављен. Наиме, терен којим је некад саобраћала жељезница, односно воз уског колосјека (Сарајево-Зеленика), искоришћен је као траса за постављање водовода од Звековице до Суторине. Велику помоћ, да се бивша пруга користи за постављање и уградњу цијеви, и то без накнаде, пружио нам је Анте Сучић, тада предсједник града Сарајева, а раније директор система Жељезничко транспортног предузећа Сарајево.

Капацитирање водовода на 600 л/с

Како је дошло до одређења да се водовод капацитира и тражи дозвола на 600 литара у секунди?

Прво су из Водовода дошли са идејом да се доводи и капацитира водовод на 300л/с. Међутим, предвиђајући развој општине, вишенамјенско коришћење воде и покривање у перспективи цијелог простора водом, предложио сам да изанализирамо и установимо који је највећи капацитет воде који бисмо били у стању да доведемо. Помоћу већ постојећих норматива (и табела), установљено је да највећи профил, пречник једне цијеви може бити 660 мм и да је кроз њега, слободним падом, обезбијеђен проток воде од 600л/с. Уз евентуалну припомоћ струје, њоме може да тече и до 700 л/с.

Пошто је цијена челика најскупља ставка у структури инвестиције, додавање још једне цијеви веома би поскупило инвестицију, за што није било финансијских могућности. Тако је закључено да је најоптималније рјешење да се у канал поставе бешавне цијеви пречника 660 мм.

Ангажовање око обезбјеђења учешћа ЈНА

Посебна линија ангажовања успостављена је према највишим органима Југословенске народне армије (ЈНА). Наиме, како је ВПС (Војно поморски сектор), односно армијска структура која је била лоцирана у нашој општини, укључујући ту и Превлаку, била значајан потрошач воде, то се више пута ишло са захтјевом да Армија, одређеним средствима, учествује у финансирању водовода.

У том циљу сам био у два наврата у Генералштаб у Београду. Први пут сам водио разговор са генералпуковником Радаковићем, а други пут с адмиралом Бранком Мамулом, тада начелником Генералштаба ЈНА. О овој теми разговор је вођен и на састанку Момчила Цемовића, предсједника Извршног вијећа СР Црне Горе, са генералом Армије Николом Љубичићем, савезним секретаром за Народну одбрану у Титограду.

На крају, органи Армије су донијели рјешење да инвеститору, Комуналном предузећу ООУР Водовод и канализација, које је подносило захтјеве (као инвеститор), одобре одговарајући кредит за изградњу водовода по најповољнијим условима.

Носилац инвестиције за изградњу водовода водостан Плат - Херцег Нови

Носилац инвестиције за изградњу водовода била је комунална радна организација ООУР Водовод и канализација. Екипа која је била задужена за послове, везане за ову инвестицију, радила је оперативно, ангажовано, правовремено и стручно. Техничке радове водио је стручно инжењер грађевинарства Бранко Лучић са својим сарадницима, а носилац финансијско административних послова био је дипломирани економиста Ђуро Петковић, који је због ове инвестиције и постављен у ООУР Водовод и канализација, док траје изградња. Битно је да је у екипи владала пуна преданост послу.

Општина Херцег Нови, у вријеме изградње водовода и након ње, због земљотресом насталог стања, постаје највеће инвестиционо градилиште у својој историји

Акција довођења воде са водостана Плат одвијала се практично (или највећим дијелом, имајући у виду референдум), у вријеме активности на обнови и санацији земљотресом насталог стања у нашој општини.

Наиме, врло брзо након земљотреса од 15. априла 1979, уз материјалну помоћ читаве бивше СФР Југославије (у Савезној скупштини усваја се посебан закон о помоћи земљотресом страдалом подручју) и успјешну соп-

ствену организацију, наша општина постаје највеће инвестиционо градилиште у својој историји, и то у свим привредним и ванпривредним областима. У санацију и изградњу уводе се, поред домаћег грађевинског предузећа “Првоборац“, “Пролетер“ из Сремске Митровице, “Игман“ из Сарајева, “Пионир“ из Новог Места, “Иван Милутиновић“ из Београда и многи други, као и „Унион инвест“ - извођач радова на довођењу воде.

Цијели простор општине постаје градилиште. Изграђују се стамбени објекти у друштвеном и приватном сектору, санирају привредни објекти и врше се припреме за изградњу нових и проширење постојећих капацитета. У области туризма, као носећој привредној дјелатности, улази се у санирање и проширење смјештајних и пратећих објеката. Врше се припреме, изграђују пројекти, да би врло брзо након довођења воде били изграђени нови хотелски капацитети на мјестима раније постојећих, старих хотела “Плажа“ и “Игало“.

Бродоградилиште улази у значајне послове санирања, проширења и осавремењавања капацитета ове радне организације. Тиме ће оно постати модерна, високо технички опремљена привредна организација.

Институт “Др Симо Милошевић“ брзо санира објекте и довршава пројекте и финансијску конструкцију друге фазе Института.

Санирају се и, у даљој фази, дограђују нови објекти за ратне војне инвалиде (РВИ).

Обнавља се и модернизује трговинска мрежа, чији су главни носиоци тада били “Мјешовито“ и ПКБ.

Дом здравља, који је прије земљотреса већ био у изградњи, након што су обављени санациони радови мањег обима, наставља да се гради и послје двије године се отвара нови Дом здравља, који је по организацији, разуђености простора и функцији, као и нивоу опремљености, већ тада представљао, и остао до данас, репрезентативни здравствени објекат.

Војна болница Мељине се санира, изграђује нове, модерне капацитете и пратећу инфраструктуру, опрема се савременом опремом, кадровски се стално оспособљава, сарађује са Војно медицинском академијом из Београда, одакле повремено, обично мјесечно, долазе афирмисани кадрови.

Улажу се средства у санацију, а касније и изградњу нових школских и предшколских установа, као и објеката културе, путне мреже и друге инфраструктуре.

Наравно, није ово све урађено док се градио водовод, али све се то морало припремати, много тога започети, а дио и санирати и изградити, тако да је за неколике године огроман потенцијал већ био у функцији.

За све ово непроцјењив значај имало је завршавање виталне инвестиције – изградње водовода као услова за што потпуније и нормално функционисање привредних и ванпривредних капацитета, који се више не суочавају

са рестрикцијама и недостатком воде.

Водовод је изграђен средствима која су обезбјеђена из самодоприноса грађана општине Херцег Нови. Она су чинила доминантан износ, док се други дио односио на релативно мали кредит добијен од ЈНА, који је инвеститор - Водовод и канализација, уредно и на вријеме отплатио. Других средства за изградњу водовода није било.

Са водостана Плат вода тече већ пуних 39 година, а текла је и све вријеме апсурдних догађања деведесетих година, што је посебно позитивна чињеница.

Водовод од водостана Плат до Херцег Новог пуштен је у пробни погон 19. августа 1980. године. По значају, са гледишта свеукупног развоја, то је један од највећих подухвата до тада изведених и реализованих у општини Херцег Нови.